

בגלי הים, שהספינה שהיא הלב,
ועל כל הגלים נאמר אל אשר
יהיה שמה הרוח ללכת לכו,
ובהם החיות רצוא ושוב, רצוא
שנים, ושוב שנים, והם יהו"ה,
שנאמר בהם כה אמר יהו"ה
מארבע רוחות באי הרוח.

ער השכינה נאמר, אשר שמתי
חול גבול לים, והוא התחום של
פלם, פמו שתחום שבת,
וכשרצים הגלים בארבע רוחות,
מיד שרואים שכינה שהוא חול
לב (ל"ם), שהיא החול שמקיף את
הים, נאמר בהם ושוב, חוזרים
למקומם, וארבע הרוחות הללו,
כשיוצאות מן הלב, התנועה
שלהן היא לארבעת צדדי
הספינה, שמים בשתי פנפי ראה,
ושמים בשני פתי הלב, והתנועה
של הדפק של הרוח עושה
תנועתו, ודופק בנקדה אחת או
שמים או שלש, וחוזר למקומו,
ובנקודות שדופק נודע הדפק,
לפעמים דופק פעם אחת וחוזר
למקומו, והדפק הזה נודע
בנקודות של התורה. באותו זמן
שדופק בנקדה אחת למטה, היא
חיר"ק, ואם היא למעלה היא
חל"ם, כשהיא באמצע הוא
שור"ק. אם היא למעלה, מראה
שמתגברת האש שהוא חם ויבש
והוא קל, שעליו נאמר זאת תורת
העלה, ואם הוא דופק נקדה
למטה, הוא חר"ק, ויורד במים
שהוא קר ולח והוא כבד, ואם
דופק הנקדה באמצע שר"ק,
שנושב (שורה) ברוח על המים
ואוחז בשניהם, והוא חם ולח.
וזהו שנקוד פעם אחת למעלה
ומתעלה הדפק, או דופק פעם
אחת למטה ומתעלה הדפק, או
דופק פעם אחת באמצע ומתעלה
הדפק, ואם דופק פעמים זה אחר
דופק נקדה אחת למעלה ונקדה

גלייא עליהו אתמר, אל אשר יהיה
שמה הרוח ללכת לכו, ובהון החיות רצוא
ושוב, רצוא תרין ושוב תרין, ואינון יהו"ה,
דאתמר בהון (שם לו ט) כה אמר יהו"ה מארבע
רוחות באי הרוח.

שכינתא עליה אתמר (ירמיה ה כב) אשר שמתי
חול גבול לים, ואיהו תחומא
דכלהו, פגוונא דתחום שבת, וכד רצין גלין
בארבע רוחין, מיד דחזיין שכינתא דאיהו
חול לב (נ"א ל"ם), דאיהי חול דאסתר לימא,
אתמר בהון ושוב, חזראן לאתרייהו, ואלין
ארבע רוחין פד נפקי מן לבא, תנועה דלהון
איהו לארבע סטרין דספינה, תרין בתרין פנפי
ריאה, ותרין בתרי פתי לבא, ותנועה דדפיקו
דרוחא עביד תנועתיה, ודפיק בנקודה אחת
או תרין או תלת, ואתחזר לאתריה, ובנקודין
דדפיק אשתמודע דפיקו, לזמנין דפיק זמנא
חדא ואתחזר לאתריה, ודפיקו דא אשתמודע
בנקודין דאורייתא, בההוא זמנא דדפיק
בנקודה חדא לתתא איהי חיר"ק, ואם היא
לעילא איהי חל"ם, פד איהי באמצעיתא איהו
שור"ק, אם היא לעילא אחזי דאתגבר אשא
דאיהו חם ויבש ואיהו קל, דעליה אתמר (ויקרא
יב) זאת תורת העולה, ואם הוא דפיק נקודה
לתתא איהו חר"ק, ונחית במיא דאיהו קר
ולח ואיהו פבד, ואי דפיק נקודה באמצעיתא
שר"ק דנשיב (נ"א דנחית) ברוחא על מיא,
ואחיד בתרוייהו ואיהו חם ולח.

והאי איהו דנקיד זמנא חדא לעילא ואסתלק
דפיקו, או דפיק זמנא חדא לתתא
ואסתלק דפיקו, או דפיק זמנא חדא
באמצעיתא ואסתלק דפיקו, ואם דפיק תרי
זמני דא בתר דא ואסתלק דפיקו, הא אינון
זה ומתעלה הדפק, תרי הם צר"י שהדפק שלהם שוים, אבל